

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

LỐI THOÁT DIỆU KỲ

(Tập ghi).

Hôm qua thứ Bảy không có lớp dạy, trời bỗng dưng nổi cơn rét, cồng cả tay chân. Mây trôi âm đạm, lại có gió lớn. Vì vậy mà góc đào hoa màu hồng phấn bên ngoài cửa sổ tuần lễ trước đẹp bao nhiêu thì bữa nay các cánh mỏng manh rụng rơi toai tả, thấy thật tội nghiệp bấy nhiêu!

Từ buổi chiều kéo dài đến 12 giờ khuya, tôi cứ ngồi miết nơi đàn dương cầm với một Sonate của Beethoven.

+ Những dòng nhạc giúp quên được nỗi buồn chìm đắm theo cái kết câu chuyện Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau viết ra hai ngày trước.

(Nỗi chìm đắm y như lời thư nhận từ một nữ độc giả sau khi đọc nó):

Mar. 8/2020

Cảm ơn bài viết nóng hổi của BG.

Đọc xong có cái gì đê ngang ngực, khó thở.

Sao lại vậy? Người nghệ sĩ có nợ nần tiền kiếp với bản thân mình? Dù không phải nghệ sĩ, TT vẫn hiểu được và thương tác giả quá .

Vì chính BG, mà cũng vì những người yêu Văn Chương BG mà BG đã lòi hết tơ lòng ra cho mọi người thưởng thức, trong đó có TT, chờ đợi từng sợi tơ đó.

(TT)

+ Cũng quên luôn các tin tức loan truyền rộng rãi trên Internet theo con dịch Corona bùng phát thế giới, bây giờ đang bắt đầu chạm gót tới Cali.

Xem YouTube, thấy các cái chợ Costco, Walmart trên mọi tiểu bang nước Mỹ sạch nhẵn những mặt hàng thiên hạ mua về dự phòng cho một sự “cách ly” có thể xảy đến, tôi tắt liền Internet.

“Trời kêu ai nấy dạ!”

Tôi đã quá quen với tiếng “kêu” của Trời (hay với tôi, gọi là Định Mệnh) nên không thấy sợ nó nữa.

Cuộc sống chầm dứt thì thôi!

Bằng nếu còn, cũng chẳng có chi phải chộn rộn.

Cái gì đến sẽ đến.

Cái gì chưa đến thì cứ “ráng” tìm sẵn ngõ thoát cho cánh cửa nội tâm bằng phương cách riêng.

Có thể gọi đó là ích kỷ?

Tôi KHÔNG tin như thế.

Mà, tôi tin một điều (như trẻ thơ tin kẻ lớn):

“Bất cứ con người nào trước khi chào đời cũng đều đã nhận một vai phải đóng trên cái sân-khấu-Đời do Thượng Đế làm đạo diễn.”

Mà, nếu hỏi, Thượng Đế là ai, thật tình tôi chẳng biết.

Trong cái đầu nghệ sĩ chỉ đơn giản quan niệm:

“Đó là đáng toàn năng, nhìn thấu hết, biết rõ hết từng chân tơ kẽ tóc đám con cái đang sống trên trần thế. Ngài rất đẹp, rất công bình, thật hiền hòa nhân ái. Ngài không hay nổi giận; nhưng nếu đã nổi giận, chẳng đũa-con-kẻ-Ác nào có thể thoát được những-lăn-roi-nảy-lửa Ngài bỏ xuống trên đầu.”

Con người đầu thủ vai nào cũng được, làm anh nhà nghèo hay làm Tổng Thống nước Mỹ cũng tốt, miễn là phải làm CHO ĐÚNG với chức năng đã nhận BẰNG tâm lòng Thiện.

Anh phu đồ rác từ 5 giờ sáng đã vã mồ hôi chắt chắt ĐƯỢC Thượng Đế “ưa” hơn các anh thợ phú làm giàu trên gian-lận-máu-xương những kẻ chung quanh.

Người ta bảo “Ông Trời có mắt!” (Nhưng đừng tưởng lúc nào Ông cũng “ngủ”!)

Cứ nghĩ thế để hoàn thành tốt vai trò diễn xuất ở cái sân khấu Đời đa đoan lắm nổi thì dù dịch Corona có kinh khủng đến đâu cũng không muốn chạm đến thân thể mình!

[Hôm chủ nhật tuần trước, nghe cậu học trò Chris kể giữa lớp học:

“Có một thằng bé cuồng tín người Trung Đông, cầm súng xả liên hồi vào các căn phòng một khách sạn. Ai cũng sợ hãi trốn biệt. Đến trước một căn, thấy một cái thùng đựng nước lắp ráp theo hệ thống tự động, nó dừng lại, nhưng không biết cách sử dụng làm sao cho nước phun lên để uống. Hai vợ chồng già đứng trong phòng nhìn ra khe hở, thấy tội nghiệp, hé cửa, giúp nó. Thế là ông bà này được nó tha. Nó lại tiếp tục cuộc thám sát ở các phòng kế tiếp.”

Câu chuyện rất thú vị! Tôi la lên:

“Nhờ vào lòng thương người mà cặp vợ chồng già này thoát được nạn chết”.

Chris cười:

“Con biết thế nào cô cũng nói như vậy!”]

+ Bây giờ dịch Corona đang đến bên thềm California, tôi dẫu có muốn “không dạ” cũng không được một khi Trời đã gọi. Chi bằng cứ lơ nó đi mà đóng cho trọn vai trò con tằm! Những sợi tơ Nhật Nguyệt cũ mà mới, “cá nhân” mà ngoài đại chúng ai cũng có thể gặp.

+ Hoặc, lơ qua âm nhạc Beethoven, tưởng tượng như đang được ngồi chơi với Beethoven, cùng ông nhìn trăng sáng ngoài trời mà xúc cảm theo Moonlight Sonate.

Mấy chục năm xưa theo đoàn Cải Lương, sống chung hằng ngày với các anh Hề nổi tiếng, biết cuộc sống họ rất đáng thương, tội nghiệp... Vậy mà đêm đêm các vai họ đóng trong các Tuồng vẫn chu toàn linh động, đem được tiếng cười thú vị cho khán giả, tôi thấy “rất nể”.

Bài học “sân khấu Đờ” rõ ràng được khởi đi từ sân khấu Cải Lương thuở ấy.

Bây giờ mấy chục năm sau, có dịp ôn lại sự hiệu nghiệm trong các bài học Cải Lương xưa, mới thấy rất mừng.

Dịch thì đã là dịch rồi, cả thế giới đều biết, thời đại “bốn-năm gờ” mà (!), có cần chi chọn rộn cho thêm vương chân và bận lòng kẻ khác!

*/ Nhạc Beethoven có lúc dịu dàng, lúc đầy hùng khí (y hệt cá chất bất thường của nhà soạn nhạc vĩ đại, ưa kết thúc các bản nhạc viết ra bằng những hợp âm với hai dấu *ff* (*fortissimo: rất mạnh*) liền ngay sau một khúc êm ả với hai dấu *pp* (*pianissimo: rất nhẹ*). Vậy mà khi nghe đến, trạng thái con người (dẫu đang buồn phiền) vẫn chuyển được thật nhanh tới những khung trời thơ mộng, ở đó không có vật chất công nghệ dự phần làm mê hoặc lý trí, mà chỉ có trái tim xúc cảm với những cái Đẹp, Thượng Đế ban cho nhân loại.

(Phần tôi nhớ ngay cái phòng khách mơ màng tĩnh vắng của trường nữ học Francisaine Dalat một buổi chiều tháng 8 mây mù giăng mắc của năm 1971, hòa tấu violon-piano với chị Quỳnh Trân khúc Chanson de Solveig của Grieg trước những nữ tu và những cô học trò trong Trường).

Thiên tai Thượng Đế dẫu có giáng xuống, chắc cũng sẽ chừa ra những nơi chốn và con người BIẾT quý trọng, thương thức và giữ gìn giữ gìn Ngài những cái Đẹp (qua công trình Kiến Trúc, Khoa Học, qua Văn Chương, Âm Nhạc, Nghệ Thuật, hay qua tâm lòng nhân ái dành cho kẻ khác...).

Beethoven là một trong rất nhiều con người đã vinh danh cái Đẹp của Tạo Hóa ấy.

Tôi tin, nếu các bậc này còn sống ở thời đại bây giờ cũng sẽ không bao giờ bị vương dịch Corona.

+ Cứ ngồi vào đàn chơi nhạc Beethoven, hoặc chí ít, bấm ngón tay vào Google tìm “Concerto de l’Empereur No. 5 pour piano” của Beethoven, nghe đi nghe lại, bạn sẽ nhận rõ điều tôi vừa nói. Những cảm xúc thoáng đạt, tư tưởng mạnh mẽ giúp quên hết mọi lo toan thực tế, gầy nghị lực trở lại, sẽ đưa đến cho bạn. (Cho dù bạn không là người sành nhạc Cổ Điển thì cũng đừng lo. Âm nhạc là ngôn ngữ chung của tất cả nhân loại. Cứ hãy tin tôi!)

Bản nhạc Concerto de l’Empereur được sáng tác để vinh danh người anh hùng Bonaparte Napoléon bách chiến bách thắng Châu Âu, nhưng cũng đã bị chính tác giả Beethoven bôi xóa đi hàng đề tặng khi nghe tin vị Đại tướng nhỏ con trở thành kiêu ngạo mà tự phong cho mình cái chức Hoàng Đế nước Pháp!

Ở thời đại Google hôm nay, Tập Cận Bình cũng tự phong mình là Hoàng Đế, đứng ngất ngưỡng chót vót trên đầu một tỷ tư dân số Trung Quốc. Nhưng giá anh này đừng cu r mang bản chất quá ác “cha truyền con nối” khởi từ anh Mao Trạch Đông, đừng mưu đồ mộng bá chủ thế giới, thì cũng chẳng bị ông Trời nào giáng xuống con vi khuẩn Corona làm chi!

Bài học Nhân Quả nhà Phật, chắc “mây ảnh” không bao giờ biết đến?!

**/ “Con đường nào cũng dẫn về La Mã.”*

Nhưng, trước khi “về” La Mã, thú vị hơn có lẽ là “ghé” Bonn (nước Đức, nơi chôn nhau cắt rốn của Beethoven), trước khi quá muộn thật chẳng tốt ư?

Đó là lời thoát cỏi bỏ hết được cho mình mọi nỗi (dù có gì xảy ra chẳng nữa)!

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại San Jose, Chủ nhật Mar. 8/2020 21:00 PM).

[]

**/ Tạm chia tay với Người Văn Chương ở đây trước cái nạn đại dịch Corona xảy ra từ Vũ Hán (nước Tàu).*

**/ Bắt tay trở lại với Người Âm Nhạc.*

+ Ngày ngày chăm bón các bụi cây.

+ Đêm đêm ngồi vào dương cầm sống cùng Mozart Beethoven, Haydn... thấy lòng rất an ủi.

**/ Thế cũng đủ! Chuyện gì đến sẽ đến mà thôi.*

*Trần Thị Bông Giấy
(San Jose, thứ Ba Mar. 24/2020).*

[]